

Jeremiada de Setmana Santa

MALLORCA EXHIBEIX TOT UN INVENTARI DE SÍMPTOMES D'UNA SOCIETAT MALALTA. L'EMPOBRIMENT DE LES CLASSES MITJANES, EL FRACÀS ESCOLAR O LA CORRUPCIÓ NO DEIXEN LLOC A L'ESPERANÇA

Angèlica Pastor és la regidora de l'àrea de Seguretat de l'Ajuntament de Palma. Dit així, hauria de ser una de les persones més ben protegides de la ciutat, però ja ha estat objecte d'intemperàncies per part d'alguns policies locals i fa pocs dies es va veure sotmesa a un *paseillo* a càrrec d'una partida de bombers a les seves ordres. Els testimonis qualifiquen aquesta posada en escena d'intimidatòria. D'altra banda, els integrants de la policia local de Palma varen rebre, fa poc, instruccions d'extremar les mesures de seguretat, ja que un d'ells havia estat amenaçat a boca de canó: tot plegat, en el context d'un estat de dissolució dels conceptes de disciplina i lleialtat que haurien de presidir aquesta força de seguretat. Hi ha en marxa, com se sap, un procés judicial que abasta policies locals de Palma i de Calvià, a més de la cúpula d'un grup empresarial primordialment dedicat a l'oci en diverses variants: des de la disbauxa salvatge fins a grans establiments de *fitness*.

Sigui com sigui, Palma no és una ciutat per posar de model enlloc, almenys en qüestions de seguretat i transparència. A tot això, és necessari dir que aquesta pretesa barrumbada de pretesa corrupció policial no ha eixit ara mateix per generació espontània; i que són del PP els polítics fins ara citats en tot l'afer com a possibles còmplices o beneficiaris d'aquest *maledetto imbroglio*, sense Claudia Cardinale i sense que soni, de fons, "Sinnò me moro". (Perdoni el lector aquesta calrada de nostàlgia, que potser jutjarà amb benevolència si cerca i fruit dels dos títols —film i cançó— a Youtube.)

En fi, que dos municipis com Palma i Calvià tinguin unes policies locals que els causin problemes per mor d'un no sempre recte seguiment del deure,

GUILLEM
FRONTERA

d'alguna manera arrodoneix, diríem, la imatge d'una regió que aspira a fer pòdi-um a la cursa de la corrupció. Cert que la competència és molt forta, duríssima, i que en molts d'aspectes no ens podem comparar amb el País Valencià o amb el Principat, per esmentar tan sols pobles desiguals però germans. Per damunt de tot hi ha les grans cascades del PP, irremediabile en aquesta especialitat. Però vull dir que, per ser com és, tan petit, el nostre país insular, podem desfilir, cara alta, a l'acte d'inauguració dels jocs olímpics dels corruptes.

Passem a una altra qüestió: l'RCD Mallorca sembla sentenciat. Diuen que la puixança d'un país es reflecteix en el seu futbol. El País Basc ara mateix té quatre equips a primera divisió. Doncs bé, els illencs, de puixança, poqueta. El Mallorca fa anys que passa de mans en

mans, de gent que hi posa doblers i de gent que en treu, temporades de mala gestió amb parèntesis no tan catastròfics. En darrer extrem, és un club que no troba el seu lloc a la societat illenca i que, per tant, no contribueix a fixar sentimentalment la gent al territori ni al país: més aviat incita a la deserció. El curs de les coses del club també podria ser una metàfora de la fugacitat dels corrents per a la consolidació d'això que, quan es té, se'n diu societat civil. Ens conformaríem amb una ben trenada afició a les bitlles, federada i tot com toca. Per ventura existeix, però, en aquest cas, aspergeix una definitiva sensació d'absència.

No som una societat culta ni figurem en els llistats que recullen els millors esforços i resultats en matèries cabdals com l'ensenyament. Hi ha rics, però la immensa majoria de la població viu, si no directament a la pobresa, en unes estretors amenaçants. El monocultiu —o quasi— turístic ha convertit el país en una terra de gent mal pagada i amb expectatives poc estimulants.

Els tasts sociològics que us vingui de gust programar, en general us advertiran de l'existència d'un país al qual la història ha donat poques oportunitats. El futur dirà, sens dubte, que el temps que ara vivim és la més gran oportunitat de què hem gaudit. No hi penseu gaire, estimats paisans, si no gaudiu d'una fortalesa psicològica a prova dels embats més despietats.

No cal pensar, però, que visquem en perenne jeremiada, en una dinàmica esterilitzant d'autocompassió. Al contrari, no trobareu poble amb més capacitat per treballar sortides de cap a l'evasió, sempre en territori fet d'un conformisme obstinat.

Escriptor, guionista i crític d'art